

упоминаются. Немного лучше обстоит дело и с публикациями по экологической безопасности.

Завершая научную дискуссию по данной теме, можно сделать, как минимум, следующие выводы.

Во-первых, энергетическая безопасность является неотъемлемой частью экономической безопасности, а поэтому, как и экологическая безопасность, неотделима от национальной безопасности. Другое дело, что об этом нужно прямо сказать в соответствующем нормативном правовом акте.

Во-вторых, вопросы безопасности в целом, национальной безопасности в особенности, энергетической и экологической безопасности в частности нуждаются в дальнейшей координации с целью единообразного их правового регулирования и правоприменения, административного управления, научного исследования. В том числе определения компетенции государства и его органов, а также межгосударственных и общественных образований.

В-третьих, Декрет Президента Республики Беларусь № 8 в качестве основных принципов рассматривает децентрализацию и безопасность совершаемых в экономике, в том числе в энергетике, экологии, операций с использованием цифровых технологий. А это новые задачи и масштабы для права, для правового регулирования.

Список библиографических ссылок:

1. Занковский С. С. Энергетическая безопасность России: правовые вопросы//Энергетическое право, 2006, N 2 (электронный ресурс: КонсультантПлюс за 2006 г.).

2. Бринчук М. М. Энергетическая безопасность и экологическое право//Экологическое право, 2007, NN 4, 5 (Электронный ресурс: КонсультантПлюс за 2007 г.).

УДК. 377. 374

Анатолій Миколайович КЛОЧКО,

проректор Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент

ПРОФЕСІЙНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Ефективне вирішення професійних завдань у процесі виконання службової діяльності працівниками Національної поліції України потребує наявності у них професійної компетентності.

Проблематиці професійної підготовки працівників органів внутрішніх справ присвячені наукові праці таких видатних науковців, як М. Ануфрієва, О. Бандурки, В. Бесчастного, І. Голосніченка, С. Гусарова, М. Іншина, А. Комзюка, Я. Кондратьєва, О. Кононова, Н. Матюхіної, В. Морозова, В. Петкова, В. Плішкіна, В. Посмертного, О. Рябченко, О. Синявської, І. Совгіра, І. Шопіної, С. Ярмиша, С. Ярового та ін. Вони у своїх працях займалися дослідженням не лише питань підготовки, але піднімали питання співвідношення суміжних понять «компетенція» та «компетентність», досліджували зміст поняття професійної компетентності.

Слово «компетентний» має спільний корінь із компетенцією і означає «здатний, відповідний, який володіє компетенцією, знавець у певній галузі», тобто компетентність є похідною від компетенції, але, у свою чергу, виявляє індивідуальну специфіку кожного окремого суб'єкта як носія компетенції; ступінь розвитку особистих характеристик суб'єкта може сприяти чи перешкоджати реалізації компетенції; рівень професійних, спеціальних знань, що відповідає компетенції, є передумовою успішної її реалізації; оптимальне співвідношення рівня професійних і соціальних знань має виходити з кожної конкретної компетенції посадового органу чи особи (1, с. 102).

Компетенція і компетентність знаходяться в діалектичному взаємозв'язку, проте кожна з них має свою специфіку розвитку, яка виявляється ось в чому. Якщо на формування компетенції впливає рівень розвиненості суспільства і його окремих представників, конкретно-історичні цілі, то на формування компетентності, в першу чергу, впливає сама компетенція, а також особисті, ділові якості суб'єкта (2, с. 70-74).

Проаналізувавши роботи вчених на предмет визначення поняття «професійна компетентність» та його змісту ми прийшли до висновку, що дане поняття поєднує в собі набір різнопланових ключових компетентностей, вибір яких обумовлюється специфікою професійної діяльності певного напрямку підготовки, зокрема включає такі основні компетентності як: *конфліктологічну, комунікативну, інформаційну, соціальну, лінгвосоціокультурну, психологічну*.

Аналізуючи роботи В. С. Венедіктова, М. І. Іншина, необхідно звернути увагу на те, що професійна компетентність передбачає не тільки результат чи оцінку діяльності працівника ОВС, але і сам хід його мислення і діяльності; можливі наслідки конкретного способу правоохоронного впливу (4, с. 44). Професійна компетентність визначається не тільки компетенцією, діловими й особистими якостями, але і колом конкретних питань та проблем, що реалізуються у рамках професійної діяльності державних службовців органів внутрішніх справ (5, с. 12).

Підсумовуючи вищесказане, зазначимо, що поняття «професійна компетентність» є інтегрованим, яке складається з досвіду, теоретичних знань, практичних умінь, особистісних якостей, що забезпечує готовність працівника до ефективного виконання покладених на нього повноважень.

Список бібліографічних посилань:

1. Венедиктов, В. С. Статус працівників органів внутрішніх справ України як державних службовців: науково-практичний посібник / В. С. Венедиктов, М. І. Іншин. Х., 2003. С. 221.

2. Пономарев, Л. И. Компетенция и компетентность персонала государственной службы // Государственная служба РФ: становление, кадровое обеспечение. 1994. № 7. С. 70-74

3. Мілохіна М. Основні підходи до визначення структури професійної компетентності. Професійне навчання на виробництві: зб. наук. праць. – К.: Ін-т проф. -тех. освіти НАПН України, Навч.центр ПрАТ "Українське Дунайське пароплавство", 2011. Вип.4. С. 173-180.

4. Венедиктов В. С., Іншин М. І. Поняття, зміст та особливості професійної компетенції державних службовців органів внутрішніх справ України. Право і безпека. 2004. Т. 3. № 3. С. 44-48.

5. Левенець О. А. Професійні вміння у структурі діяльності працівників

органів внутрішніх справ. Проблеми пенітенціарної теорії і практики: Щорічний бюлетень / За заг. ред. д-ра юрид. наук, професора А. А. Музики. К.: КЮІ. КНУВС, 2005. С. 688.

УДК 349. 22

Костянтин Вікторович КОВАЛЕНКО,

доцент кафедри трудового та господарського права факультету № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент, майор поліції

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-2105-9664>

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ КАТЕГОРІАЛЬНОГО АПАРАТУ ДИСЦИПЛІНАРНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ

Одна з головних ознак юридичної відповідальності полягає в тому, що її застосування в сучасних правових умовах передбачає наявність чітко визначеного та обов'язкового до виконання порядку, регламентованого законодавством. Динаміка відносин дисциплінарної відповідальності визначається процесуальними нормами. Сукупність правовідносин, що виникають при рішенні питання стосовно дисциплінарної відповідальності за допущене порушення службової дисципліни (дисциплінарний проступок), охоплюється в кожному окремому випадку поняттям «дисциплінарне провадження».

Процесуальний характер дисциплінарного правозастосування необхідно впливає із загального взаємозв'язку матеріальних і процесуальних норм та юридичного процесу. Процес є формою життя закону. Щоб стати регулятором суспільних відносин, будь-яка матеріально-правова норма повинна бути підключена до такого регулювання відповідним процедурно-процесуальним приписом.

Нормативна конструкція дисциплінарної відповідальності включає комплекс норм матеріального й процесуального права, що встановлюють санкції й інші примусові заходи, які підлягають застосуванню у випадку вчинення дисциплінарного проступку, порядок (процес) і послідовність реалізації цих заходів, а також норм, що визначають права й обов'язки особи, яка притягається до дисциплінарної відповідальності. У силу такого значення всяке застосування норм права державними органами і їхніми посадовими особами вимагає впорядкованості. Це й зумовлює наявність процесуальних норм, об'єктом регулювання яких служать процедурні відносини, що складаються у сфері діяльності по застосуванню норм про дисциплінарну відповідальність, тобто в рамках особливого різновиду юридичної процесуальної форми – дисциплінарного провадження (1, с. 95 – 97). На думку В. В. Богуцького та В. В. Мартиновського, провадження – це вид процесуальної діяльності, врегульований законом порядок вирішення певної групи справ (2, с. 5). А. В. Пшонка робить справедливий висновок, що дисциплінарне провадження як комплекс взаємопов'язаних і взаємозумовлених процесуальних дій, вимагає високого ступеня правової і процедурно-процесуальної регламентації (3, с. 102).